

Študovať žurnalistiku ako vedľajší odbor som sa rozhodla hlavne vďaka tomu, že ma bavilo písanie. S audiovizuálnou stránkou som sa pred štúdiom stretla len raz – keď som strihala časť programu na našu stužkovú slávnosť v maturitnom ročníku a k počudovaniu ma to v celku oslovilo. O auditívnu tvorbu som však začala mať definitívny záujem po absolvovaní kurzov Technologické kompetencie novinára a Audiovizuálna žurnalistika. Od tohto momentu som začala viac vnímať aj túto stránku žurnalistiky a bola som rozhodnutá, že keby je to môj hlavným odborom, audio si istotne vyberiem ako cvičné médium či prax.

Na kurz Audiocafé som od spolužiakov počula len samé slová chvály a fakt, že sa kurz venuje čisto auditívnej tvorbe bol len plusom. Taktiež sa mi od začiatku páčila myšlienka posluchových večerov v kaviarni, pôsobilo to na mňa veľmi uvoľnene a nenútene. Musím sa priznať, že spočiatku som sa ale trochu obávala, či dokážem udržať pozornosť a vnímať nielen obsah, ale aj zaujímavé technické veci okolo audiodokumentov. Predsa len sme generácia, ktorá vyrastala hlavne s televíziou, neskôr aj s internetom, takže vizuálna stránka je pre nás niečo, čo vie upútať našu pozornosť asi najviac. Toto som však brala ako nejakú výzvu a rozhodla som sa ísť naplno do toho a vnímať.

Od jedného posluchového večeru k druhému som sa čoraz viac tešila na to, čo budeme práve počúvať a samozrejme aj na autorov, ktorý nám budú najlepšie vedieť zodpovedať na naše otázky. Sprvu som sa zameriavala len na obsah a na to, aby som si daný dokument dobre zapamätala, aby som vedela o čo autorovi išlo. Čo ma však hneď od začiatku uchvátilo bola schopnosť autora preniesť ma na miesto nahrávania a udivovalo ma akú mám vlastne dobrú predstavivosť a ako si viem jednotlivé obrazy vykresliť v hlave. To som na dokumentoch oceňovala najviac – schopnosť vytvoriť divákovi v hlave scénu, ktorú videl autor sám, aj keď nepredpokladám, že vo všetkých našich hlavách bola rovnaká. Taktiež ma vedelo veľmi osloviť, ak autor cielil na nejakú našu zmyslovú stránku. Doteraz si pamätám prvý posluh, kedy nastala pár minút dlhá sekvencia, kde sme nepočuli nič iné len včely v úli.

Taktiež ma oslovila celá téma Audiocafé tohto semestru, ktorou bolo „prekonávanie hraníc“. Myslím, že človek svoje hranice prekonáva nepretržite celý svoj život a práve o tom život je, o tom aby sme neuviazli na jednom mieste, ale stále sa niekam vedome posúvali. Je zaujímavé pozorovať, ako si dramaturgia z minulého semestru vybrala tieto dokumenty. Niektoré hranice boli totiž doslovné v zmysle cestovania, niektoré boli o prekonávaní samých seba, napríklad v zmysle strachu, a niektoré hranice boli možno o prekonávaní určitých konformných noriem spoločnosti. Prekonávanie hraníc bolo možno viditeľné nielen obsahom rôznych dokumentov, ale aj tým ako (svoje) hranice prekonávali autori či autorky diel.

Například Martina Pouchlá při zobrazování samovraždy, která sa vystavovala téme, ktorá je v spoločnosti viac-menej tabu alebo Brit Jensen, ktorá prekonávala hranice svojim poznaním českej kultúry. Preto si myslím, že dokumenty boli vybrané naozaj vhodne a vedeli upútať pozornosť.

Čo sa týka inšpirácie, ja sama som ju cítila a viem si predstaviť, že keby nájdem tému, ktorá ma oslovuje, má pre mňa nejakú hlbšiu myšlienku a má potenciál predať ju ďalej, rada by som zobrala možno práve len diktafón, nie kameru, a zdokumentovala ju. Páči sa mi myšlienka, že sám konzument, si obraz pred svojimi očami vytvára sám. Taktiež som si vďaka tomuto predmetu spomenula na to, ako som ako malá počúvala rozhlasové hry a nabudilo ma to počúvať auditívne dokumenty či diela znovu.